

formænd og sagkyndige medhjælpere bæres af vedkommende by- eller sognekommune.

Det foreslås, at denne regel ændres derhen, at det bliver statskassen, der afholder samtlige disse udgifter. Ikke blot vil efter forslaget kommunerne blive helt uden indflydelse på størrelsen af disse udgifter, navnlig fordi størrelsen af vederlagene til vurderingsmændene efter forslaget skal fastsættes på finansloven, men også fordi fastsættelsen af ejendomsværdien fremtidig vil blive uden interesse for kommunerne, såfremt der også skal ske fiksering af den by- og sognekommunale ejendomsskyld. Dertil kommer, at den fordeling på de forskellige kommuner, der må foretages i alle de tilfælde, hvor vurderingsformandens, skyldrådsformandens og den sagkyndige medhjælperes virksomhed strækker sig

over flere kommuner, jfr. § 13, stk. 6, i 1922-loven, i praksis har forvoldt store vanskeligheder. At kommunerne ikke har krav på godtgørelse af deres udgifter i anledning af vurderingsfortegnelsernes fremlæggelse, gælder allerede nu. At kommunerne ikke skal have godtgørelse for deres udgifter i anledning af deres medvirken ved udfærdigelse af vurderingsfortegnelsen og afskrifter af samme, må formentlig være en selvfølge, når statskassen iøvrigt overtager udgifterne ved vurderingen.

Det bemærkes, at bortset fra udgifterne til skat-
tedepartementet, landsskatteretten samt lignings-
direktoratet og ligningsrådet har udgifterne til
vurderingerne for den femårige periode 1950-51—
1954-55 udgjort ialt ca. 16 mill. kr., hvoraf kom-
munerne bærer ca. 7 mill. kr.